

Po cesti križevega pota v spomin žrtvam komunistične revolucije

Nedelja, 14. maj 2017.

Napovedovali so deževen dan za celotno Slovenijo, z občasni mi plohami in nevihtami. Tak je bil tudi dan na lanskem pohodu v spomin teharskim žrtvam – žrtvam komunistične revolucije, a pohodniki smo kljub temu vztrajali. Enako smo se odločili tudi letos. A pravijo: človek obrača, Bog pa obrne. Nedeljsko jutro je bilo v Celju lepo, v Ljubljani pa je deževalo. Z željo po lepem dopoldnevu sem pogledala skozi okno in uprla pogled v nebo. Kaj takega!!! Na nebu se je od juga do severa zarisala najlepša mavrica, kar sem jih kdaj videla. Božansko! Takšne barve! Kakšen čudež! Kot da bi nas posebej nekdo pozdravljal in vzpodbujal, da vztrajamo za pohod po križevem potu teharskih žrtev.

In res. Srečni smo se zbrali na železniški postaji v Celju, od koder so po vojni partizani z rdečo zvezdo na čelu gnali domobrance in njihove svoje ter druge civiliste, ki so jim jih prodali Angleži v Vetrinju.

Kako mučeniška je bila pot teh ljudi, ki so se uprli revolucionarnemu partizanskemu nasilju, braneč svoje domove pred okupatorji in partizani, je lepo opisal človek, ki je bil kot domobranec med njimi – Ivan Korošec, v knjigi *Teharje – krvave rane*. Prebrala sem to knjigo večkrat, pa tudi še nekatere druge s podobno vsebino, zato ni moč dvomiti o tedanjem dogajanju. Veliko mi je o tem povedal tudi moj po-

kojni mož, ki je kot otrok živel v Bukovžlaku ob cesti, po kateri so šle te kolone, prav ne daleč stran od taborišča samega. Tudi njemu so partizani z rdečo zvezdo na kapi eno leto pred tem ugrabili očeta. Ne vedoč, da so ga že ustrelili, je skrit za grmom na domačem vrtu s pogledom iskal očeta v kolini. Drugo jutro po prehodu je našel ob hiši drobno skodelico, ki jo še danes hranim. Vaščani so našli še marsikaj, kar je revežem ob udarcih s konj padlo iz rok.

Mož je sicer v svobodni Sloveniji dobil status žrtve partizanskega nasilja in političnega zapornika, a očeta je pogrešal vse življenje, kar je kot pesniška duša izražal tudi v svojih verzih.

*Kje si, ljubi atek moj?
Močno pogrešam te nočoj,
a tebe ni, ne bo te več,
odšel si daleč daleč proč.*

*A nikoli pozabljen ti ne boš,
tudi ko postal bom mož,
moj ljubi atek boš ostal,
po tebi se bom zgledoval.*

Z vsem tem je seznanil tudi mene, zato sva bila oba globoko čustveno povezana s tem kar se med vojno in po vojni na Teharjah dogajalo. Podrobno sem o vsem tem zapisala v svoji knjigi.

Zato se meni ni bilo težko odločiti, da sem se po moževi smrti še bolj vključila v urejanje spominskega parka Teharje in se začela udeleževati pohodov po križevi poti teharskih žrtev, za katere je bil pobudnik Stanko Kračun, sam pohod vodijo skavti iz Šentjurja.

Tako smo letos v lepem sončnem vremenu z molitvijo rožnega venca, noseč slovensko zastavo in spominski križ ob 8:00 uri krenili z železniške postaje Celje proti Teharjem. Na Teharjah smo se udeležili svete maše, kjer nas je lepo pozdravil župnik gospod Miha Herman.

Po tem smo krenili proti spomeniku teharskim žrtvam v Bukovžlaku. Tu smo prižgali svečke, molili in peli. Vsi smo v svojih srcih čutili, kako globo smo povezani s temi mučniki, posebno še tisti, ki smo nanje sorodstveno vezani.

Predno smo se udeleženci tega pohoda poslovili, smo si med sabo tudi marsikaj povedali in tako drug drugemu razkrili svoje žalostne zgodbe. Seveda smo se tudi dogovorili, da se bomo na tej žalostni poti še srečevali. Člana Teharske Civilne iniciative pa sva povedala, da poteka tudi naše prizadevanje za dostojno uredi-

tev spominskega parka Teharje, saj so tudi teharske žrtve dale svoj prispevek k naši svobodi. S tem bomo svetu pokazali, da imamo te nedolžne žrtve v hvaležnem spominu, da je Slovenija kljub svoji majhnosti v tem smislu velika država.

Fanika Vodopivec, Celje

Naš vzor je Rusija, pohujšanje pa ZDA?

Sloveniji je vzor »socialna« Rusija že skoraj stoletje. Ta vzor skrbno neguje tranzicijska politika. ZDA so nam prikazane kot »pohujšanje«, ki že dolgo propada. Večina politike in medijev, katerih cilj je »socialna država«, skoraj vsak dan poskrbi, da nas mediji zasipajo s poročili o propadanju pohujšanih in problematičnih ZDA. Poročil o življenju »socialne Rusije« skoraj ni, saj se menda ve, da je tam vse podrejeno socialni in državljanom.

Kako se ve, ali se res ve, kaj je za nas res vzor in kaj pohujšanje?

Franc Mihič, Ribnica

Kilavo obveščanje

V osrednjem televizijskem dnevniku nacionalne ustanove smo 17. maja zvečer slišali, da so Darku Kuzmiču izdali račun za rušenje doma v Bohinju, ki sploh ni bil njegov, ampak last države: okoli 17 tisoč evrov. Informacija, kakorkoli jo obračamo, je bila nora, ampak tega smo že vajeni, saj nas že vseh 25 let samostojnosti presenečajo z neumnostmi. Toda informacija na TV je imela gromozansko pomanjkljivost. Manjkala sta ime in priimek norca, ki se je podpisal pod odločbo o izterjavi tistega denarja. Ime, priimek in fotografija avtorja podpisa in njegovega šefa, da bi se jima človek na cesti izognil v čim večjem loku ali da bi jima osle pokazal. Vsaj to, ker računa, ki bo prišel z Evropskega sodišča za človekove pravice, tako in tako ne bosta plačala.

Jožef Praprotnik, Jesenice

Vprašanja in odmevi na proslavi v Trbovljah

Izpostavljam dva stavka: predsednik državnega zbora dr. Milan Brglez: Včasih je za zmago teme dovolj že, da ljudje ne storijo ničesar. Da so tiho. Vodja rudarskih del pri odkrivanju skrivnosti Hude jame Mehmedalija Alič: Zakaj si človek jemlje pravico, da lahko ubije sočloveka? (Vprašanje je iz Aličeve knjige *Nihče*, ki se poleg pokola v Sebrnici dotika tudi do 2009 skritega enega največjih komunističnih zločinov, skritega do leta 2009.)